

Arrest

nr. 174 925 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2015 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. ENGELS, die *loco* advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van twee jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het evenredigheidsbeginsel. Tevens verwijst zij naar de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. Zij meent dat in casu het gerechtvaardigd evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu ver te zoeken is en dat in de bestreden beslissing op quasi automatische wijze een inreisverbod werd opgelegd voor een termijn van twee jaar, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent haar specifieke omstandigheden en de duur van het inreisverbod.

In het licht van de aangevoerde schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel, en in de mate dat het betoog van de verzoekende partij kan begrepen worden als het aanvoeren van de schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad op het volgende.

De opgenomen motivering zou volgens de verzoekende partij de beslissing om een inreisverbod van twee jaar op te leggen slechts schaars motiveren en niet afdoende zijn. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod waar bij aanvang uitdrukkelijk wordt gesteld: “Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:”. De gemachtigde verwijst vervolgens niet enkel naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, en (onder meer) het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering - zoals de verzoekende partij overigens zelf aangeeft in haar verzoekschrift -, maar verwijst tevens naar de door de verzoekende partij ingediende asielaanvraag waarbij werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet kon worden erkend als vluchteling en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, en stelt dat kan worden geconcludeerd dat een terugkeer naar Afghanistan geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Tevens stelt de gemachtigde dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en besluit hij dat, gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Zodoende wordt door de gemachtigde, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk verduidelijkt waarom een termijn van twee jaar werd opgelegd. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat geenszins wordt verduidelijkt waarom “direct” werd gekozen voor een termijn van twee jaar en dat enkel wordt vermeld dat zij geen gevolg heeft gegeven aan “een eerdere bevelen” om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij verder betoogt dat de motieven bovendien manifest verkeerd zijn omdat het geen gevolg geven aan het eerder bevel om België te verlaten gerechtvaardigd is door de procedure voor de Raad waardoor de uitvoering van het bevel werd opgeschort, merkt de Raad op dat het beroep dat zij heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2015 slechts werd ingediend op 29 juni 2015, terwijl het in de bestreden beslissing vermelde bevel om het grondgebied te verlaten reeds dateert van 3 juni 2015 (en haar op 5 juni 2016 aangetekend werd verstuurd). De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de uitvoering van het betrokken bevel onmiddellijk opgeschort zou zijn geweest. Bovendien dateert het arrest in voornoemde procedure reeds van 10 november 2015 (nr. 156 311) en blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij nog een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten kreeg tot 29 november 2015. Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op

verwijdering (bijlage 13septies) waarmee de thans bestreden beslissing gepaard gaat, dateert vervolgens van 8 december 2015. De verzoekende partij, die zich blijkens het administratief dossier op dat moment nog steeds op het grondgebied bevond, kan dan ook niet voorhouden dat zij een eerdere verwijderingsbeslissing niet zou hebben uitgevoerd. Waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij zich wou aanmelden, maar hiertoe niet de mogelijkheid kreeg omdat zij, na enkele dagen de weg verloren te zijn, op weg naar de terugkeerplaats werd "opgepakt", dient te worden vastgesteld dat zij zich beperkt tot loutere beweringen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing manifest verkeerd zijn, zoals zij voorhoudt. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat op concrete wijze toe te lichten met welke (andere) elementen er geen rekening zou gehouden zijn. Zodoende kan de verzoekende partij onder verwijzing naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet voorhouden dat de motiveringsplicht geschonden is. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog aannemelijk dat bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden het evenredigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Het enig middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 juli 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 25 augustus 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 juli 2016 opgenomen grond, verwijst zij naar haar verzoekschrift en de argumenten erin vermeld. De verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat zij effectief elementen naar voren heeft gebracht die haar relaas kunnen bevestigen, en stelt dat hiermee geen voldoende rekening is gehouden en ze dus de vernietiging vraagt.

De verwerende partij volgt de Raad in zijn beschikking.

3.2 Door te verwijzen naar (argumenten in) het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 14 juli 2016 werd aangegeven. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog wenst te benadrukken dat zij effectief elementen naar voren heeft gebracht die haar relaas kunnen bevestigen en dat hiermee geen voldoende rekening is gehouden, geeft zij niet aan op welke elementen zij precies doelt. In de mate dat zij de betrokken elementen reeds in haar verzoekschrift heeft aangehaald, dient erop gewezen te worden dat hierop middels de beschikking van 14 juli 2016 reeds werd geantwoord. Ook met dit betoog kan geen afbreuk worden gedaan aan het gestelde in voornoemde beschikking van 14 juli 2016.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar voornoemde beschikking van 14 juli 2016 dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE